

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXVI. — Wydana i rozesłana dnia 19. września 1900.

Treść: (№ 154 i 155.) 154. Rozporządzenie cesarskie, zmieniające niektóre postanowienia rozporządzenia cesarskiego z dnia 2. maja 1899 tyczącego się zapobiegania zarazie (pomorkowi) świń i jej tępienia. — 155. Rozporządzenie, w przedmiocie wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1900, którym zmienione zostały niektóre postanowienia rozporządzenia cesarskiego z dnia 2. maja 1899, tyczącego się zapobiegania zarazie (pomorkowi) świń i jej tępienia.

154.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 15. września 1900,

zmieniające niektóre postanowienia rozporządzenia cesarskiego z dnia 2. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 81, tyczącego się zapobiegania zarazie (pomorkowi) świń i jej tępienia.

Na mocy §. 14go ustawy zasadniczej o reprezentacji państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, uznaję za stosowne rozporządzić, co następuje:

Artykuł I.

Uchylają się §§. 1, 3 i 4 rozporządzenia cesarskiego z dnia 2. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 81, tyczącego się zapobiegania zarazie (pomorkowi) świń i jej tępienia.

Na ich miejsce mają obowiązywać następujące postanowienia.

§. 1.

W celu jak najszybszego tępienia zarazy (pomorku) świń należy zarządzać zabijanie świń dotkniętych zarazą, tudzież podejrzanych o zarazę, a wreszcie podejrzanych o zarażenie się, to znaczy takich świń, które w przeciągu ostatnich dni czterdziestu zetknęły się z świniami dotkniętymi zarazą,

w skutek pomieszczenia w stajniach niezupełnie odosobnionych, w skutek używania wspólnych pastwisk, gdy były gnane albo wiezione koleją żelazną, statkami lub wozami.

Jeżeli według okoliczności zachodzących w pojedynczych przypadkach, nie trzeba się obawiać dalszego rozniesienia zarazy a zwłaszcza, jeśli chodzi o cenne zwierzęta do chowu, wolno władzy politycznej krajowej na prośbę właściciela albo też na wniosek komisyj pomerowej zaniechać pod tym warunkiem zabijania zwierząt podejrzanych o zarażenie się, że zwierzęta te zostaną przez dni czterdziestu odosobnione w sposób uchylający zaraźliwość i będą wzięte pod obserwację weterynarską.

W kwestyi, czy zwierzęta podejrzane o zarażenie się mają być zabite, czy też tylko wzięte pod obserwację, można przeciw rozporządzeniu władzy politycznej krajowej wnieść rekurs do Ministerstwa spraw wewnętrznych.

Dopóki decyzya nie nabędzie mocy prawnej, nie można zabijać zwierząt, które jednak należy natychmiast wziąć pod obserwację.

§. 3.

Za te świnie, które po rzezi wykonanej z urzędu, uznane będą za niedotknięte zarzą, płaci się wynagrodzenie ze skarbu państwa.

Wynagrodzenie to wymierzane będzie z zastrzeżeniem postanowień §§. 5 i 6:

a) za świnie rzeźne (dojrzałe do rzezi, świnie tuczne i mięsne) na podstawie stwierdzonej

wagi zwierząt zabitych z nieodłączonemi plucami i sercem, przeponą, wątrobą, nerkami i tłuszczem nerkowym, tudzież kiszkowym w kwocie wynoszącej 95 procentów średniej ceny targowej jednego kilograma, która w miesiącu poprzednim była urzędownie notowana w stolicy odnośnego kraju jako cena świń bitych wszelkiej jakości;

- b) za świnie użytkowe na podstawie stwierdzonej wagi żywego zwierzęcia podług taryfy wartości, którą winna ustanowić władza polityczna krajowa kwartalnie w porozumieniu z urzędową korporacją rolniczą, za kilogram wagi, uwzględniając różnice wieku, rasy i inne mające wpływ na cenę;
- c) za świnie do chowu w kwocie oznaczonej stosownie do lit. b) z doliczeniem dodatku wynoszącego 25 procentów.

Komisja pomorowa (§. 18 pow. ust. o chorobach zwierząt zaraźliwych) klasyfikuje świnie podług wyższych kategorii (świnie rzeźne, użytkowe albo do chowu). Przy rozróżnianiu świń użytkowych od świń do chowu trzymać się należy z reguły tej zasady, że wszelkie zwierzęta nie należące do kategorii świń rzeźnych [dojrzałe do rzezi świnie tuczne i mięsne, lit. a)] a nie nadające się już do chowu, jakoteż wieprzki trzebione i nie przeznaczone do chowu, prosiąta i świnie młode zaliczają się do ustępu b), wieprze stadne, maciory prośne lub karmanięce i świnie młode, dowodnie do chowu przeznaczone, zaliczają się do ustępu c).

§. 4.

Za te świnie, które stosownie do postanowień niniejszego rozporządzenia zostały z urzędu zabite i przy tem uznane za dotknięte zarazą, płaci się z zastrzeżeniem postanowień §§. 5 i 6, wynagrodzenie ze skarbu państwa, obliczone podług wagi tych świń po ich zupełnym wypatroszeniu a wynoszące 50 procentów kwoty wynagrodzenia obliczonego w myśl §. 3.

Artykuł II.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od ósmego dnia po ogłoszeniu.

Blisze postanowienia co do wykonania niniejszego rozporządzenia, w szczególności co do postępowania z świniami podejrzanymi o zarażenie się, które stosownie do artykułu I, §. 1, ustęp 2, mają być wzięte pod obserwację weterynarską i co do obliczenia wynagrodzenia według artykułu I, §. 3, zostaną wydane drogą rozporządzenia.

Artykuł III.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia poručam Moim Ministrom spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu, kolei żelaznych i rolnictwa.

Jasło, dnia 15. września 1900.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.	Welsersheimb r. w.
Wittek r. w.	Böhm r. w.
Spens r. w.	Hartel r. w.
Rezek r. w.	Call r. w.
Giovanelli r. w.	Piętak r. w.

155.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu, kolei żelaznych i rolnictwa z dnia 18. września 1900,

w przedmiocie wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1900, Dz. u. p. Nr. 154, którym zmienione zostały niektóre postanowienia rozporządzenia cesarskiego z dnia 2. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 81, tyczącego się zapobiegania zarazie (pomorkowi) świń i jej tąpienia.

Celem wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1900, Dz. u. p. Nr. 154, którym zmienione zostały niektóre postanowienia rozporządzenia cesarskiego z dnia 2. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 81, tyczącego się zapobiegania zarazie (pomorkowi) świń i jej tąpienia, postanawia się na podstawie artykułu II. tego rozporządzenia cesarskiego co następuje:

Postanowienia rozporządzenia Ministerstw spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu, kolei żelaznych i rolnictwa z dnia 6. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 82, zawarte w ustępach do §§. 1 i 2 i do §§. 3, 4 i 5 uchylają się.

Na miejsce ich mają obowiązywać następujące postanowienia:

Do artykułu I, §. 1 rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1900, Dz. u. p. Nr. 153, i do §. 2 rozporządzenia cesarskiego z dnia 2. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 81.

Zaraza (pomorek) świń zalicza się do tych chorób zwierzęcych zaraźliwych, o których w myśl §§. 15 i 16 ustawy z dnia 29. lutego 1880, Dz. u. p. Nr. 35, o zapobieganiu chorobom zwierzętym zaraźliwym i ich tąpieniu, należy obowiązkowo uczyć się doniesienie.

Jak tylko do przełożonego gminy (obszaru dworskiego) nadjeździe uwiadomienie o wybuchu lub o podejrzeniu pojawienia się zarazy (pomorku) świń, lub jak tylko tenże jakimkolwiek sposobem powieźmie wiadomość o wybuchu tej zarazy, albo o objawach chorobowych lub o wypadkach padnięcia się świń, wzniecających podejrzenie jej istnienia, winien tenże bezzwłocznie uwiadomić o tem Władzę polityczną powiatową, podając przytem okoliczności, o których się dowiedział i ma natychmiast zarządzić jak najścisze odosobnienie świń jeszcze zdrowych od tych, które już zachorowały, tudzież zbrońić wszelkiego obrotu świń ze zapowietrzonych i do zapowietzonych zagród, to jest nakazać zamknięcie chlewów.

Władza polityczna powiatowa pierwszej instancji winna nadchodzące doniesienia o istnieniu zarazy (pomorku) świń albo o objawach chorobowych, uzasadniających podejrzenie istnienia tej zarazy, natychmiast zaprotokołować i dalsze poczynić zarządzenia.

Gdy Władza polityczna powiatowa pierwszej instancji otrzyma wiadomość o wypadku zarazy (pomorku) świń lub o podejrzeniu istnienia tejże zarazy, winna bezzwłocznie wysłać urzędowego weterynarza na miejsce celu zbadania. Do tych badań stosują się postanowienia §. 18 ustawy o chorobach zwierzęcych zaraźliwych.

Weterynarz urzędowy wspólnie z przełożonym gminy (komisya pomorowa) poczynić ma ścisłe dochodzenia, a jeżeli z zeznań dotyczących stron, które mają być stwierdzone protokolarnie, wynika podejrzenie istnienia zarazy (pomorku) świń, w takim razie jeszcze przed udaniem się do chlewów (stanowisk lub na pastwiska) oznaczonych jako podejrane, winien przez obejście dotyczących chlewów (stanowisk lub pastwisk) zbadać dokładnie stan świń niepodejrzanych o zarazę w poszczególnych zagrodach gospodarskich miejscowości (obszaru dworskiego), a w wielkich gminach zamkniętych w tej ich dzielnicy, która ze względu na stosunki ekonomiczne najbardziej jest zagrożona i wciągnąć do osobnego spisu trzody.

Po przeprowadzeniu tych badań należy przystąpić do jak najdokładniejszego zbadania świń w zagrodach (stanowiskach, na pastwiskach) oznaczonych jako podejrzane o zarazę, zachowując tę ostrożność, żeby do tych oddziałów albo chlewów, które oznaczone są jako podejrzane o zarazę albo zarażone, wchodzić na ostatku.

Jeżeli objawy chorobowe, z których o istnieniu zarazy (pomorku) świń wnioskować trzeba, okażą się u jednej świnie, należy takową w myśl artykułu I, §. 1 rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1900 natychmiast zabić.

Jeżeli takie objawy okażą się równocześnie u kilku świń, należy na razie zarządzić zabicie tylko

jednego a mianowicie tego zwierzęcia, u którego są najbardziej widoczne oznaki choroby a następnie na podstawie wyniku oględzin zwłok osądzić, czy i o ile także z innymi zwierzętami tejże samej trzody postąpić należy w myśl artykułu I, §. 1 rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1900 jako z podejrzaniem o zarazę.

Jeżeli istnienie zarazy stwierdzone zostało nie-wątpliwie, należy zwierzęta dotknięte zarazą i podejrzane o zarazę, o ile to jest możliwe, natychmiast pozabijać. Z reguły stosuje się to także do zwierząt podejrzanych o zarażenie się. O ile jednak komisya pomorowa ze względu na okoliczności zachodzące w danym przypadku, mianowicie ze względu, że takie zwierzęta, których zabicia ze względu na dobro publiczne nie uważa za koniecznie potrzebne, mogą być umieszczone w sposób zupełnie uchylający zaraźliwość, albo o ile posiadacz, którego należy pouczyć o prawach mu służących w myśl artykułu I, §. 1, ustęp 2 i 3 rozporządzenia cesarskiego prosił, aby zaniechano zabijania zwierząt podejrzanych o zarażenie się, należy zwierzęta takowe aż do prawomocnej decyzji władz politycznej krajowej a względnie Ministerstwa spraw wewnętrznych natychmiast, w sposób, o ile możliwości jak najbardziej uchylający zaraźliwość, odosobnić od stykania się z innymi świniami i oznaczyć je piętnami (postrzyżenie szczec, karbowanie uszu albo tatowanie) nie dającemi się usunąć.

W taki sam sposób należy sobie postąpić, jeżeli świnie dotknięte zarazą albo podejrzane o zarazę, albo jeśli z przyczyn innych, aniżeli podane powyżej, zwierzęta podejrzane o zarażenie się w dniu stwierdzenia zarazy nie mogły już być zabite.

Świnie, które uznane zostały za dotknięte zarzą, zarznięte, albo padłe w skutek zarazy mają być przewiezione na grzebowisko przez Władzę wyznaczone albo przez komisję pomorową umyślnie wyszukane a po ukończeniu sekcyi i dokładnym spisaniu jej wyników co do każdej poszczególnej padłej albo tam zabitej świnie, jakotęż po stwierdzeniu jej wagi w myśl artykułu I, §. 3, stosownie do przepisów zniweczone.

Komisja pomorowej wolno opuścić grzebowisko dopiero wtedy, gdy wszystkie zwłoki zostaną zkapone.

Wyjątek jest dopuszczalny tylko w takim razie, jeżeli dalszego zakopywania może dopilnować żandarmery albo przysięgły organ gminny.

W tych gminach, w których jest w ruchu aprobowany przez Władzę „odwietrzacz oprawczy“ (Käfildesinfector) albo przyrząd termochemiczny, mogą tego rodzaju zwłoki być przetwarzane w tych przyrządach a przeto te czynności urzędowe, które według powyższych przepisów powinny być wykonane na grzebowisku, odbyć się mają w tych zakładach.

O ile się to tyczy zwierząt podejrzanych o zarażenie się, winna komisja natychmiast zbadać, czy i pod jakimi warunkami stosownie do okoliczności miejscowych, zwierzęta te mogą być przez cały ciąg czasu przepisany ustawą dla obserwacji w sposób uchylający zaraźliwość pomieszczone, iżby niebezpieczeństwo przeniesienia zarazy na inne trzody świń było wykluczone.

Przy ocenianiu pytania, czy pewne zwierzęta mają być uważane za „podejrzane o zarażenie się” w myśl definicji zawartej w artykule I, §. 1, trzeba brać na uwagę tę okoliczność, czy ze względu na stadyum przebiegu choroby, które stwierdzono u zabitych świń, a względnie z uwagi na zmiany patologiczne, które skonstatowano na zwłokach w przeciągu ostatnich dni czterdziestu, istniało niebezpieczeństwo zarażenia się dla zwierząt, które z temi świniami się zetknęły.

W protokole komisyjnym należy zapisać okoliczność, że posiadacz pouczono o prawach muslimących, jego prośbę o zaniechanie zabijania zwierząt, jeśli takową uczynił, opinię komisji czy obserwacyjna weterynarska zwierząt podejrzanych o zarażenie się może być dopuszczone, jakotek wynik badań co do pomieszczenia tych zwierząt w sposób uchylający ich zaraźliwość.

Jeżeli posiadacz prosił o zaniechanie zabijania zwierząt podejrzanych o zarażenie się, albo jeżeli komisja, zabijania takich zwierząt ze względu na dobro publiczne, nie uważała za wskazane, należy aktu wraz z umotywowanym wnioskiem natychmiast przełożyć władzy politycznej krajowej, która ma swą decyzyę wydać jak najspieszniej. Gdy się ten wniosek czyni, należy, strzegąc w całej pełni względów weterynarsko-politycznych, mieć osobliwie na uwadze zachowanie cennego materyalu hodowlanego (artykuł I, §. 1, ustęp 2).

Dopóki decyzya nie stanie się prawomocną, zarządzenia przez komisję pomerową albo później przez władzę polityczną pierwszą lub drugiej instancji wydane co do pomieszczenia zwierząt podejrzanych o zarażenie się w sposób uchylający zaraźliwość, pozostają w mocy i mają być przez strony jak najścisiej zachowywane.

Termin czterdziestodniowy przewidziany w artykule I, §. 1, ustęp 2 rozporządzenia cesarskiego, należy zawsze liczyć od tego dnia, w którym zwierzęta jeszcze zdrowe, dowodnie odosobnione zostały od wszelkiej pośredniej albo bezpośredniej styczności ze zwierzętami dotkniętymi zarazą i podejrzanymi o zarazę.

Przez cały przeciąg tego czasu zwierzęta wzięte pod obserwację i opatrzone oznakami według powyższych przepisów, muszą być w odosobnionych stajniach w taki sposób skonsgnowane i trzymane, żeby wszelkie zetknięcie się pośrednie albo bezpośrednie, z innymi świniami było bezwzględnie wy-

kluczone. W szczególności winien posiadacz mieć o to staranie, żeby zwierząt konsygnowanych z powodu podejrzania o zarażenie się tylko takie osoby doglądały, które z innymi trzodami nie mają styczności.

Ustalenie dalszych warunków odosobnienia uchylającego o ile możliwości zaraźliwość, mianowicie pod względem karmienia, postępowania z wydzielinami, ścioły itd. pozostawia się w każdym przypadku z osobna decyzyi komisji pomerowej, a względnie władz politycznych.

Każde ze zwierząt wziętych pod obserwację w myśl tych przepisów należy osobno zapisać w konsygnacji dołączonej do protokołu komisyjnego podając wiek, barwę i szczególne znamiona, gdyby jakieś były.

Przez czas trwania obserwacji ilość konsygnowanych zwierząt nie powinna z reguły ulegać zmianie; nie wolno przeto ani nowych zwierząt dodawać, ani — bez pozwolenia władzy powiatowej — pojedynczych zwierząt bądź żywych bądź padłych usuwać. Zarzynanie zwierząt wziętych pod obserwację stosownie do artykułu I, §. 1, ustęp 2, dozwolone przez władzę polityczną pierwszej instancji ma się odbywać pod nadzorem weterynarza urzędowego. Spieniężenie zwierząt w taki sposób zabitych pozostawione jest posiadaczowi.

O przypadkach zachorowania albo padnięcia ma strona dowieść przełożonemu gminy w przeciągu 24 godzin, tenże zaś winien uczynić doniesienie do przełożonej władzy politycznej natychmiast na drodze najkrótszej.

W ogólności stosują się do stwierdzania zarazy i podejrzania o zarazę u trzód świń wziętych pod obserwację te same przepisy, jakie istnieją dla wypadków pierwszego pojawienia się zarazy.

Przed upływem czterdziestodniowego terminu obserwacji winien weterynarz urzędowy zbadać trzody świń skonsgnowane z powodu niebezpieczeństwa zarażenia się i jeżeli wynik tego badania był zadowalniający, ma władza polityczna pierwszej instancji dozwolić wolnego obrotu tą trzodą.

Jeżeli zwierzęta podejrzane o zarażenie się, co do których posiadacz nie prosił o zaniechanie zabicia, mają być w skutek zarządzenia komisji pomerowej lub też w ogóle w skutek prawomocnej decyzyi władzy wypełnione, należy takowe w obecności komisji pomerowej podać rzezi i w tym celu w gminach, w których istnieje publiczna rzeźnia, do tejże przewieźć.

W protokole komisyjnym należy dokładnic stwierdzić wszystkie te okoliczności, które mogą być rozstrzygającymi przy ocenianiu pretensji do wynagrodzenia.

Komisja pomerowa ma starać się o jak najkorzystniejsze spieniężenie zabitych świń.

Jeżeli w samejże zapowietrzonej gminie (obszarze dworskim) można spieniężyć tylko pojedyncze świnie, nawet te, które po zabiciu uznane zostały za całkiem zdrowe i do spożycia zdatne, sprzedać je należy przez publiczną licytację, albo według okoliczności z wolnej ręki.

Jeżeli zaś spieniężenie świń zabitych jest w gminie zapowietrzonej połączone z trudnościami, wolno takowe przewieźć koleją bądźto żywe do miejsc, w których istnieją rzeźnie połączone z koleją żelazną osobnimi szynami, bądź też po zarznięciu i zupełnym ostudzeniu, do odpowiednich miejsc konsumcyi i odbioru, jeżeli do najbliższej stacyi można się dostać w niewielu godzinach a transport nie wymaga wielkich kosztów.

Świnie żywe podejrzane o zarażenie się wolno odstawiąć do najbliższej stacyi kolejowej tylko wozami pod nadzorem policyjnym. Wagony kolejowe przeznaczone do przewozu takich świń należy oznać napisem „zwierzęta podejrzane o zarażenie się”.

Przewożąc żywe świnie, należy wygotować i do posyłki dołączyć certyfikat według załączonego wzoru A niniejszego rozporządzenia, przesyłając zaś świnie zarznięte, według wzoru A rozporządzenia ministeryjnego z dnia 6. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 82.

Powyższe postanowienia co do przewozu żywych świń stosują się także do takich przypadków, w których władza polityczna pierwszej instancji dozwoiliła na oddalenie żywych zwierząt z trzód wziętych pod obserwację stosownie do artykułu I, §. 1, ustęp 2.

Kwotę uzyskaną ze sprzedaży zwierząt dających się spieniężyć albo dających się spieniężyć części zabitych zwierząt, winna komisja pomorowa odesłać w sposób przepisany natychmiast do właściwego urzędu podatkowego za pośrednictwem dotyczącej władzy politycznej pierwszej instancji z dopiskiem kontraktu wizowanego przez tę władzę.

Jeżeli żywe albo zabite świnie albo ich części spieniężyć się dające, zostały celem korzystniejszego spieniężenia przesłane do innego powiatu politycznego, organ, któremu polecono spieniężenie, winien uzyskaną kwotę odesłać natychmiast do tej władzy politycznej powiatowej, którą komisja pomorowa wymieni.

Postanowienia powyższe stosują się odpowiednio także do tych przypadków, w których istnienie zarazy świń stwierdzone zostało u trzód pędzonych lub też wiezionych czy to koleją żelazną czy statkami albo też wozami.

Do artykułu I, §§. 3 i 4 rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1900, Dz. u. p. Nr. 154, i do §. 5 rozporządzenia cesarskiego z dnia 2. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 81.

Pod względem wynagrodzenia płacić się mającego, stanowczem jest do kwalifikacji zwierząt zabitych z urzędu a uznanych za niedotknięte zarazą, czy takowe w chwili zabicia należy uznać za dojrzałe do rzezi lub też nie.

Jako dojrzałe do rzezi (świnie tuczne i mięsne) należy kwalifikować te świń, których dalsze trzymanie w stajni, ze względu na ich stan rozwoju, nie przedstawia dla posiadacza żadnych widoków, żeby się ich wartość w przyszłości podnieść mogła, jeśli, pominawszy ewentualne zmiany cen targowych, ma się w tej mierze na względzie zasady racjonalnego trybu gospodarskiego.

Za takie zwierzęta płaci się wynagrodzenie podług artykułu I, §. 3, lit. a).

W celu wymierzenia tego wynagrodzenia należy obliczyć cenę średnią jednego kilograma mięsa bitych (wypatroszonych) świń, którą płacono w ostatnim miesiącu w stolicy kraju a władza polityczna krajowa winna cenę tę ogłaszać w dzienniku urzędowym w ciągu pierwszych pięciu dni każdego miesiąca.

Jako niedojrzałe do rzezi (świnie użytkowe) należy klasyfikować takie zwierzęta, których zabicie przedsiębrane z urzędu, o tyle musi być uważane za przedwczesne według zasad racjonalnego trybu gospodarskiego, że dalsze trzymanie tych zwierząt w stajni, ze względu na stan ich rozwoju przedstawia dla posiadacza uzasadnioną nadzieję, że ich wartość w przyszłości się podnieśnie, pominawszy ewentualne zmiany cen targowych.

Za takie zwierzęta płaci się wynagrodzenie według artykułu I, §. 3, lit. b).

W celu wymierzenia tego wynagrodzenia należy obliczyć cenę średnią, jaką w ciągu ostatniego kwartału na najważniejszych targach krajowych płacono za kilogram żywej wagi świń użytkowych różnego wieku, rasy i innych stanowczych kategorii.

Na podstawie tej średniej ceny winna władza polityczna krajowa w porozumieniu z urzędową korporacją rolniczą (rada ziemiańska krajowa, towarzystwo rolnicze krajowe itp.) ustanowić taryfę wartości uwzględniając różnicę wieku, rasy i inne różnice na cenę wpływ mające, przyczem w szczególności mieć należy na uwadze, że w wyższem ocenianiu świń użytkowych w porównaniu do świń rzeźnych, ma się ujawić w szczególności ten ubytek zysku, który ponosi posiadacz w skutek przedwczesnego zabicia zwierząt, wykonanego w myśl powyższych postanowień.

Taryfę wartości ustanowioną w sposób powyższy, winna władza polityczna krajowa ogłosić w dzienniku urzędowym po raz pierwszy najpóźniej w trzy tygodnie od chwili, gdy rozporządzenie niniejsze nabędzie mocy obowiązującej, w przyszłości zaś w przekągu pierwszych dni dziesięciu każdego kwartału.

Na podstawie tej taryfy i żywnej wagi świń, które mają być z urzędu zabite, należy w pojedynczych przypadkach ustanowić wynagrodzenie, które ma być płacone za świnie użytkowe.

Jeśli w gminie jakiejś jest do dyspozycji waga nadająca się do ważenia żywjących zwierząt domowych mniejszych, winna komisja pomorowa świnie użytkowe przeznaczone do zabicia najwcześniej w sześć godzin po ostatniem karmieniu i pojeniu pojedynczo zważyć (§. 18 ust. pow. o chorobach zwierzących zaraźliwych).

Jeśli takiej wagi niema do dyspozycji, należy świnie przeznaczone do tępienia zarznać przed zważeniem, przyczem jednakże krew odpływająca ma być zebrana. W takich przypadkach zważenie ma nastąpić bezpośrednio po zarznięciu (więc jeszcze przed oparzeniem zwłok), przyczem waga zwłok z doliczeniem wagi krwi, która spłynęła, przedstawia wagę żywą, którą należy wziąć za podstawę do obliczenia wynagrodzenia.

Gdyby po otworzeniu zarzniętego zwierzęcia okazało się, że takowe było w wysokim stopniu przekarmione, należy ustalić odpowiedni ciężar, który ma być potrącony i tę okoliczność zapisać w protokole komisyjnym.

Powysze zasady przepisane pod względem oceniania świń użytkowych, które mają być zabijane z urzędu, stosują się też do zwierząt, które podług artykułu I, §. 3, ustęp ostatni, należy klasyfikować jako świnie do chowu (artykuł I, §. 3, lit c), z tą jednakże zmianą, że wynagrodzenie wymierza się tutaj z doliczeniem dodatku 25procentowego do wartości zwierzęcia zabitego, obliczonej podług właściwie wskazanych zasad.

Zwierzęta zabite z urzędu, które uznano za dotknięte zarzą (artykuł I, §. 4), należy stosownie do powyższych postanowień klasyfikować podobnie jak zwierzęta uznane za zdrowe, podług kategorii: Świnie rzeźne, użytkowe i do chowu. Za zastrzeżeniami zawarowanemi w rozporządzeniu cesarskiem wynosi wynagrodzenie, które należy płacić za takie zwierzęta, 50 procentów wartości obliczonej podług powyższych postanowień.

Komisja pomorowa winna we wszystkich takich przypadkach dokładnie zbadać, czy nie zachodzi które za zastrzeżenia powołanych w §§. 5 i 6 rozporządzenia cesarskiego z dnia 2. maja 1899.

Jeżeli stosownie do zachodzących okoliczności podejrzenie takie jest uzasadnione, winna władza polityczna przypadek dokładnie zbadać i przypisać należy posiadaczowi wynagrodzenie oznaczone przez komisję pomorową dopiero wtedy, jeżeli według wyniku przedsiębranych badań wszelkie podejrzenie okaże się stanowczo nieuzasadnionem.

W przypadkach §. 5 winna komisja pomorowa postarać się o jak najkorzystniejsze spieniężenie zabitych zwierząt.

Rozporządzenie niniejsze nie narusza postanowień rozporządzenia ministeryjnego z dnia 6. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 82, do §§. 7, 8 i 9 rozporządzenia cesarskiego z dnia 2. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 81, jakoteż załączek tegoż rozporządzenia ministeryjnego.

Zarządzenia powyższe nabywają mocy obowiązującej równocześnie z rozporządzeniem cesarskim z dnia 15. września 1900, Dz. u. p. Nr. 154.

Koerber r. w.

Wittek r. w.

Spens r. w.

Call r. w.

Giovanelli r. w.

Wzór A.

Gmina Kraj
Powiat polityczny

Certyfikat

dla świń poniżej dokładnie opisanych, które z powodu podejrzenia o zarażenie się zarzą świń (pomorek) przez komisję pomorową przeznaczone zostały do natychmiastowego zarznięcia w rzeźni gminy i z tego powodu mają tam być przewiezione kolejną żelazną pod nadzorem weterynarsko-policyjnym.

Imię, miejsce zamieszkania i numer domu prowadziciela transportu zwierząt:

Opisanie zwierząt:

Powyższe zwierzęta przed wysłaniem ich zostały zbadane przez weterynarza urzędowego i uznano je za zupełnie zdrowe.

dnia 19 .

Komisja pomorowa:

c. k. weterynarz powiatowy.

przełożony gminy.

